

3. místo

Viktorie Kouba Součková

Gymnázium, Praha 9, Litoměřická 726

3. G

Můj (ne)obyčejný život

Celý život se za něčím honíme. Ze začátku jsou to malé věci - balón, známka ve škole... Ale tyhle maličkosti po chvíli přestanou stačit a rostou společně s naším věkem. Když už si myslíme, že máme dost, naskytne se něco lepšího, novějšího či hezčího. Nikdy nemáme dost. My nikdy nejsme dost, ne ve vlastních očích.

Špatně se mi dýchá. Každý můj nádech je mělký a bolestivý. Někde v pozadí tikají hodiny.

Tik, tak, tik, tak.

Podivně mě bolí za očima, bolest sílí, do uší se mi hrne krev. Slyším svůj tep. A také nějakou vzdálenou hudbu. *Beethoven.*

Běhá mi mráz po zádech.

Stejně tak, jako teď, mi běhal po zádech, když jsem ještě za protektorátu převážela nelegálně jídlo od maminky z rodné vsi do Čakovic. Nic speciálního, ale ráda na to vzpomínám.

Když už teď mám čas.

Zbývalo pár měsíců do začátku války, nikdo nic netušil. Vystoupila jsem v Čakovicích na nádraží. Mojí výbavou se na dálku zdál být pouze obyčejný kočárek. Úplně tomu tak nebylo. Na dně byla špičkou nahoru otočená vajíčka, na nich slavník a na něm maličká Marcela.

Ta velká mě teď drží za ruku.

Jenže vozit jídlo z venkova se nesmělo. Gestapo za to lidi zavíralo. Na nádražích byly prohlídky každou chvíli. Doteď tu scénu vidím před očima. Nádražní budova byla zanedbaná, omítka z půlky opadaná, okolo nepořádek. Neskutečně se mi potily ruce.

Jako teď.

Hlídku jsem viděla už z okna vlaku, při každém kroku se mi zamotala hlava a já věděla, že je konec. Odvlečou mě do vězení, kdo ví, co se stane s Marcelkou, rodinou a tak nějak vším... Milion verzí tragických scénářů mi zaplavil hlavu. Myslela jsem si, že umřu. Vlastně jsem si byla docela jistá. Mé dny byly sečteny. Umřu bezvýznamná, nevzdělaná a chudá. Nezanechám žádný odkaz. Neudělám „díru do světa“, jak jsem v dětství naivně slibovala mamince.

Jako kdyby mi na hrudi ležel pytel brambor.

Ale také nezapomenu ten pocit, když mi voják pomohl s kočárkem z vlaku, usmál se na mě a začal se mnou konverzovat. Moje kolena sice pořád byla rozklepaná a třásla se i další půlhodinu po tom, co mě pár desítek metrů doprovodil, rozloučil se a nic netušící odešel zpět, ale bylo mi už lépe.

Nepřišli na to. Ale bylo to těch nejdelších třicet metrů mého života.

Slza mi stéká po tváři.

A víte, co je na tom nejtypnější? Že moje kariéra pašeráka musela pokračovat. Úplně stejně jsem takhle třeba vlekla na provázku okolo krku přivázanou husu a pod kabátem další jídlo. Naštěstí vojenská hlídka zkoumala nějakého postaršího pána, který měl spoustu zavazadel, takže mě nechali projít, aby měli čas ho zkontrolovat.

Někde v pozadí někdo strašně naříká a štěká pes. Ve vlasech cítím hřeben, někdo mě češe.

Žila jsem tak jako tehdy každý druhý. Málo peněz, málo jídla, ale hodně lásky. Za vše jsem byla vděčná.

To by byl určitě i ten německý voják, co k nám do kuchyně skrz okno na konci války strčil ruku s lahví a tichou žádostí o vodu. Byla jsem už dávno dospělá, ale naháněl mi hrůzu.

Může už být ticho?

Hrůzu jsem měla, i když jsem v srpnu v šedesátém osmém stála u toho stejného okna, v náruči půlroční dítě našich sousedů, co jsem hlídala. Ruští vojáci, asi pro zábavu, stříleli do vzduchu a náboje dopadaly na sousední střechy. K oknu jsem se tenkrát raději už nevrátila.

Ani teď se už nechci vracet.

Ráda vzpomínám i na svého tatínka. Byl jako voják v obou světových válkách a za to má můj velký obdiv. V té první se ocitl jako rakousko-uherský voják na ruské frontě. Jednou velmi dlouho ustupovali a byli už tak

unavení, že na pokyn upadli tam, kde zrovna stáli, a dopřáli si několikahodinový zasloužený odpočinek. Když se ráno tatínek probudil, byl v šoku.

Po větším prozkoumání a pořádném probuzení zjistil, že spali na hřbitově rozbitém dělostřeleckou palbou a kolem nich se válely samé kostry.

Tik, tik, tik, tik, tik... Kdy už to skončí?

Za květnové revoluce 1945 byl otec zapojen v bojích proti Němcům. Zalehli kousek za Čakovicemi. Ovšem proti německému kulometu se bojuje skutečně špatně. Jeden z jeho přátel to dostal. Nebo spíš jeho obě nohy. Tatínek ještě s jedním mužem popadli nosítka a vyběhli mu na pomoc. Nepřátelé je nechali zraněného odnést.

Už jdu, tati.

Maminka se to nikdy nedozvěděla, ublížilo by jí to a měla by těžké spaní. Já se to dozvěděla od příbuzné v sedmdesátých letech.

Vidím tmu, ale točí se se mnou celý svět. Myšlenky létají sem a tam, obraz maminky, který mám v hlavě, se snad zbláznil. Ona nikdy neměla zrzavé vlasy, ani rudé oči, ani vousy. Její hlas, který si překvapivě celý život pamatuji, už není vysoký. Je hrubý, prakticky ho neslyším. Tatínek nikdy nebyl... Ale maminka... vždyť přeci... ale takhle... Zrychluje se mi dech. Dýchám vůbec? Co se to děje? Krev mi teče v žilách, ale zároveň tuhne, srdce mám až v krku, kde buší, buší a buší...

„Ne“!

Vše se mi tak rychle promítlo před očima.

Tady něco pípalo... už slyším jen jeden monotónní zvuk a pláč... ze tmy se najednou stává oslepující bílá záře a já vím, že se kniha mého života právě uzavřela.

Tento příběh byl napsán podle skutečných událostí a inspirován reálnými postavami.